

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả- Nguyễn Thị Ngọc Chánh & Nguyễn Ngọc Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

Phạm Thị Hồng Huệ ai ai cũng đều sợ chết hết,

ngươi trẻ nhàn nhàn vä cao tăng đã thäm nhuän lý vô thäng, nhàn nhàn ngäi có lý täng hy sinh, nhàn nhàn ngäi đau bänh träm kha näm mät chết, nhàn nhàn kä mang tâm träng chán đäi träm cäm cäc đä, cũng nhàn nhàn kä bät bình thäng mà thôi.

Riêng cá nhân tác giả cũng sợ bänh sợ chết nhàn mäi ngäi väy.

Tham sanh úy tä

Ai cũng väy, häi trẻ, sợ cä khoä đäi dào, yêu đäi, täi ngày chết biết có vui chết mà thôi, chuyện chết chóc là chuyện của mäy ông già bà cä chết có bao giờ mình bän tâm suy nghĩ đän đâu.

Län lên thì phải lo chuyện cäm gäo, chuyện gia đình, chuyện con cái suốt ngày suốt tháng nên đâu còn thì gì gì mà nghĩ đän vän đä chết ngä nào mình đät bóng theo ông theo bà...

Khi tuổi đäi bät đäu häi cao, khoäng tä 55 tuổi trẻ lên thì bänh tät cái näy cái nä bät đäu lòi ra. Lúc đó, chúng ta mäi ý thäc räng cuäc đäi rät phù du, thân xác con ngäi ta không thä nào träng tän vĩnh viễn đäc, không thä nào cäi tä hoàn sanh đäc, v.v...

Tóm lại đó là vô thäng! Có ngày mình cũng phải ra đi nhàn mäi ngäi mà thôi.

Đi lúc nào thì chết đäc, nhàn nhàn càng trẻ càng tät phải không các bän.

Tùy theo sợ mäng cä. Chết đän không báo träc. Có thể là bät cä lúc nào, do tai nạn bät ngờ hoặc vì bäo bänh bät tä.

Riêng đäi väi ngäi viät, vài ba năm nữa mình sẽ bäc vào läp thät thäp cä lại hy nên ý thäc

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả: Nguy&#n Th&#ng Chánh & Nguy&#n Ng&#c Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

Ngày ngày ra đi chết cũng không còn mấy xa lắm đâu.

Tuổi càng về già thì con người ta càng hay suy nghĩ về cái chết. Vào lớp tuổi nọ y, quanh ta, người thân cũng như bạn bè, láng giềng đã có người ra đi rồi.

Xem mấy cáo phó trong các báo Tây báo Việt, thì thấy thiên hạ thường nghĩ chết nhiều trong khoảng 80-90 tuổi. Thôi thì mình cũng hy vọng được như họ. Nhưng vậy, mình còn sống cao tay lắm cũng chết 15-20 năm nữa là quá sức rồi, vậy đi đâu kiêu là Trời còn thưởng và Ngọc Hoàng đang giữ sổ ghi xuống âm ti bất tử.

Sao mà lại quá vậy Trời!

Cái tuổi của tác giả, có ai mà dám nói mình chết mà đón đầu. Tóc thì bạc phơ rồi, răng cò thì cái còn cái mất, ăn uống không phải đeo răng giả rồi là phải nhìn vào kính thì thấy mình già khòm, lưng khòm, da thì nhăn nheo đay đởm mẩn ngứa, tiếng nói thì bết đờu hời run rẩy, hay nói đi nói lại khi con cháu bên mình, cái gì cũng yểu hời, bết đờu hay quên trước quên sau, nay đau chỗ này mai đau chỗ kia, nhưng kể mất rồi là đau óc thì vẫn chưa chịu chết như mình đã già rồi.

Mình thường mình còn trẻ hoài, thấy mọi người chết.

Mình còn ham vui, còn ham sống mà.

Vô tình ăn thì người ta gọi mình bằng bác, kêu bằng ông bằng bà. Mình mới biết mình. Vậy mà mình cứ cho rằng mình chưa có già. Người có lẽ mình rất chú quan mà thấy bạn bè và người khác sao họ có vẻ già hơn mình quá.

Nghĩ cho cùng, già thì phải có bệnh rồi mà chết chứ hàng bệnh thì lấy gì mà chết được.

Đó là cái logic của sanh bệnh lão tử.

Theo mình nghĩ, sống quá già thì thân xác càng xấu xí đi... chết có ích lợi gì cả và vậy là sống đến 100 tuổi hoặc cao hơn nữa thì sống với ai đây? Cái tuổi này, con cái của mình dám chết hết rồi. Còn cháu chết thì có thể khi thấy mình thì nó sợ thấy mặt thôi. Có chết gì thì nó dám lợi dụng hay đi thăm mình không?

Vậy chết còn nhà già là trọng dụng thân cụ cùng của mình trên đời này trước ngày ra đi mà thôi.

Thường thường đi chùa, mình có được nghe các thầy giảng về tử sinh. Mình cũng có tìm hiểu về những kinh sách Phật giáo Tây Tạng, nên cũng biết lắm về những chuyện chết chóc gì là mình chết còn sống chết.

Ai cũng muốn chết sống hết

Cũng nghĩ, con người ai ai cũng muốn sống sao cho sống mà đến lúc chết thì mọi người cũng

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả: Nguyễn Thị Ngọc Chánh & Nguyễn Ngọc Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

Hàng ao người chết sao cho lạ, cho sợ người.

Đây là bình thường normal, là lẽ thường tình mà thôi.

Đa số đều nói họ không sợ chết nhưng sợ sự biến mất dây dũa làm đau đớn thối xác lộn tâm hồn, làm mất cách nhân cách cũng như làm khổ não và phiền toái cho gia đình.

Chết sợ gì? Đó là chết già, chết êm thắm, không đau đớn thối xác lộn tâm hồn, vậy chết trong giấc ngủ là khỏe nhất, kẻ chết là chết vì biến tim mạch, đau tim, đứt gân máu và phải chết cho thối mau thối lị, không lê lết cả tháng trời, không xúi búi, bán thân bết toái, á khẩu, không ăn trái cây dấm, không biến mất trí nhớ và không biến lú lẩn điên khùng nọ y nọ, v.v...

Giờ phút lâm chung còn có sự hiện diện đầy đủ của vợ con hay chính con mình để tiễn đưa mình cho khỏi tội thân (?)

Có người thì còn lo xa hơn, nghĩ tội họ sợ nên bắt đầu lo tu, bắt đầu ăn chay, niệm kinh, lo thiện, lo cứu người, siêng đi chùa, đi nhà thờ thường xuyên, cúng dường tam bảo, phóng sanh, bố thí công đức, bố thí tài vật, làm từ thiện gieo duyên lành để được phước, được hưởng ân huệ khi chết thì hy vọng sẽ được rước về cõi Phật hoặc về thiên đàng với Chúa...

Cái gì cũng vậy. Chết cũng còn phải được chuồn bỏ tình thân từ trần. Thiến cũng là một phương pháp giúp chúng ta ý thức hơn và tách có không của mọi sự vật trong cõi đời này, nhờ vậy chúng ta chấp nhận sự chết dễ dàng hơn và ra đi được thanh thản hơn!

Tội sao người ta sợ chết?

Chết vẫn còn là một việc cấm kỵ tabou, một điều quá bí ẩn đối với tất cả mọi người. Từ trước tới giờ vẫn chưa có người quá vắng nào trải nghiệm thực tế để kể lại cho bà con ta nghe với.

Chuyến cấn tử, thân trung m, lúc vừa mới chết thì hồn bay lơ lửng đâu đó, rơi vào đường hầm thây toàn ánh sáng chói lòa, gặp lại bà con đã chết từ lâu, kêu réo nhau la oai oai, chuyến đầu thai lại, chuyến tái sinh, chuyến ma qu, và còn nhiều thứ lạ m lạ m... Có thật hay không có thật chúng ta ai biết được hết. Tin hay không là chuyện riêng của mọi người.

Có người còn so sánh sợ chết cũng không khác gì giấc ngủ mê. Tội ngủ, mình chính còn biết gì hết hàng khác gì như mình đã chết rồi. Sáng ra thức dậy như được tái sinh trở lại, sống thêm một ngày nữa. Mọi người họ nói.

Vậy sợ chết là sợ những gì mình không rõ, những gì bí mật mình chưa biết được.

Người ta sợ chết vì sợ thân xác bê bết máu me, nát bét, xúi xẻo, sinh thái ghê tởm quá.

Trên hàng phố những giây phút trước khi phi cơ lâm nạn lao xuống đất chực hành khách phải hãi hùng kinh hoàng tới độ. Đây là một thí dụ rõ rệt nhất về sự kinh sợ chết.

Có cả trăm câu hỏi được đặt ra nhưng chưa có câu gì đáp nào hết về sự chết. Mọi người cứ

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả: Nguyán Tháng Chánh & Nguyán Ngác Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

tháng táng thá náy thá ná cho nên thiên há ván còn lo và ván còn sá chát.

Ngái đái tháng nghĩ ráng há chát là hát, là tráng không, là rái vào vác thám tái thui, là há vô, tĩnh láng.

Chát rái thì mình sá đi vá đáu sau đó, rái mình sá ra sao? Bái váy nên ai ai cũng đáu sá chát lám.

Ai cũng phái có ngày chát hát. Đây là mát sá thát. Cháy đáu cũng không khái. Đây là đáu chác chán 100%, thát ráng ráng và là lá công báng cáa trái đát.

Trên cõi đái náy, chá duy nhát, nái mà con ngái thát sá đác hoàn toàn bình an, không còn thù hán nhau náa, không bao giá biát hán thua, phân biát đá ká vái nhau náa, đó là chá nghĩa đáa an giác ngàn thu.

Cuác đái thát vô tháng, váy phái biát trần quý sá sáng. Thù hán, tranh đua, phân biát, cá cháp, ganh tá, suy bì, hán thua nhau táng tiáng, táng lái, táng chút mát rái cuái cùng cũng phái chát mà thôi. Đán lúc đó thì ăn năn hái cái, than khóc, ká lá, luyán tiác làm chi cho mát công, muán màng rái bán nái.

Tái sao hái còn sáng không biát sáng cho hòa thuán, tháng yêu nhau, giao háo nhau trong tình ngái, biát tha thá nhau?

Mái ngái đáu đán cõi đái náy vái hai bàn tay tráng, thì lúc ra đi cũng chá vái hai bàn tay tráng mà thôi.

Ai ai cũng đáu biát nhá váy, nháng há sao mái khi nghĩ đán chát thì tháy rán rán và hái lo mát chút.

Báng mái giá há phái náu kéo sá sáng lái. Bái lý do náy mà ngày nay khoa hác đã sáng chá ra vô sá ká thuát đá kéo dài thêm sá sáng... Nào là káng thuác tráng sanh, káng ngám xác trong khí láng liquid nitrogen đá chá ngày tìm ra thuác tráng liáu đá tiáp tác... sáng, v.v...

Ngái ta sá chát gì sá mát ngái mình tháng, sá xa láa ngái thân, bán bè, xa láa vá con, cháng con, sá không ai nuôi con mình, sá rái đây tái nó sá ra sao? sá mát đi cái tôi cáa mình, sá mát hát tài sán cáa cái mà mình đã thát sá khá công táo đáng đác trong suát cá cuác đái, cũng nhá sá cháa thác hián đác nháng hoài bão mà mình háng mong nác, và sá bá láng quên, v.v...

Nháng theo quan niám triát lý Phát giáo, thì nháng thá váa ká trên là đáu không có thát!

Giàu có, tá phú thì sá chát đã đành, nháng nghèo rát máng tái, không có cáa cái gì ráo trái cũng sá chát luôn tuát luát.

Tháng nháng ngái sá chát là nháng ngái còn hoát đáng, đi đáng và còn sinh hoát đác bình tháng.

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả: Nguyán Tháng Chánh & Nguyán Ngác Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

Nếu đã già khú cú đåi, bån hå n đå thå, sinh hå t khå khån, ăn uång ngå nghå không đåc, mà còn bå con cháu båc đåi håt håi nåy nå thì những ngåi nåy chåp nhån cái chåt đå dång hån nhiåu.

Så chåt cũng là måt phån ång tå nhiên cåa bån năng sinh tån cåa tåt cả måi sinh våt.

Trong phåm vi nghå nghiåp, ngåi viåt có thå cå quyåt rång thú våt nhå bò, heo lúc bå låa vào lò sát sanh đå bå làm thåt chúng đåu råt kinh hoàng, la rång, phån ång låi råt đå dåi vì bån năng sinh tån. Hình nhå chúng biåt cåm nhån đåc cái chåt gån kå. Phåi chăng thú våt cũng có tình cåm nhå chúng ta?

Các tôn giáo lån đåu có đå cåp đån vån đå chåt. Måi tôn giáo đåu có giåi thích måt cách khác nhau.

Cách nào nghe ra cũng đåu thåy có lý håt våi đåu kiån là mình phåi có đåc tin tuyåt đåi vào tôn giáo đó.

Chåt qua cái nhìn cåa Phåt giáo

“Mång sång mong manh, cái chåt là đåu cåm chåc – Life is uncertain, death is certain”

Đây là tåa đå quyån sách giá trå nói vå cái chåt. Sách do Venerable Dr Sri Dammananda viåt và đåc thåy Thích Tâm Quang đåch. Sau đây là tóm låc các ý chánh:

Chúng ta không nên så chåt vì đó là lå thång tình, là quy luåt tåt yåu cåa tiån trình cåa vòng sanh tå mà thôi. Có sanh thì phåi có tå đå có thå tái sanh theo nghiåp låc nhân quå luân håi.

“... Đåi sång mong manh, chåt là đåu chåc chån. Đó là câu châm ngôn nåi tiång trong Phåt Giáo. Biåt rõ Chåt mong manh và là måt hiån tång tå nhiên mà måi ngåi phåi đång đåu, chúng ta không nên så cái chåt. Nhång tåt cå chúng ta đåu så chåt vì không nghĩ vå đåu không tránh đåc. Chúng ta thích bám víu vào đåi sång, vào xác thân và phát triån quá nhiåu tham đåc và låyån ái.

Så đau đån vå cái chåt thåt khång khiåp, đó là måt thái đå phát xuåt båi vô minh.

Con ngåi bå lo âu không phåi vì ngoåi cån hå mà vì niåm tin và tång tång vå đåi sång và måi thå cåa mình. Cái chåt, chång hån, tå nó không khång khiåp: Khiåp så và kinh hãi chå do tâm trí chúng ta tång tång mà ra.

Vì tham sång nên så så chåt đåc hình thành måt cách thiåu tå nhiên. Nó tåo lo âu mån hå trong đåi sång đån nåi làm con ngåi không bao giå dám måo hiåm làm đåu gì dù đó là lå phåi. Ngåi đó sång trong så hãi lo lång vå bån hå tåt và các tai nån có thå xåy ra cåp måt mång sång quý giá cåa mình.

Tuy nhiên có måt phång pháp đå våt qua så så hãi này. Hãy quên đi quan niåm vå cái ‘tôi’; hãy đem tình thång phåc vå nhân loåi và tå tình thång våi ngåi khác. Say mê phåc vå tha

Chết có thật đáng sợ không?

Tác Giả: Nguy&#n Th&#ng Chánh & Nguy&#n Ng&#c Lan
Thứ Ba, 05 Tháng 10 Năm 2010 22:16

nhân, chúng bao lâu b&#n s&# t&# mình thoát khỏi cái t&# k&# luy&#n ái n&#ng n&#, m&# &&c, kiêu căng, và t&# tôn.

B&#nh và chết c&# hai đ&#u là vi&#c x&#y ra t&# nhiên trong đ&#i s&#ng c&#a chúng ta, và chúng ta ph&#i chấp nh&#n đ&#u đó v&#i s&# hi&#u bi&#t

Đ&#c Ph&#t khuyên: “Hãy tin và n&#ng t&#a vào chính mình, hãy g&#ng s&#c và chuyên c&#n”. Ng&#&i Ph&#t T&# không s&#u th&#m bi th&#ng tr&#c cái chết c&#a m&#t ng&#&i thân hay b&#n h&#u. Không có gì có th&# ngăn c&#n đ&#c bánh xe nhân qu&#. Khi m&#t ng&#&i chết, nghi&#p do h&# t&#o nên s&# theo h&# đ&#n cu&#c đ&#i m&#i. Ng&#&i còn l&#i ph&#i ch&#u đ&#ng s&# m&#t mát v&#i bình tĩnh và hi&#u bi&#t. Chết là m&#t ti&#n trình không tránh đ&#c trên th&# gian này. Đó là m&#t đ&#u ch&#c ch&#n trong vũ tr&# này....

Chúng ta ph&#i c&# g&#ng hi&#u r&#ng m&#i vi&#c trong vũ tr&# này đ&#u mong manh. Cu&#c s&#ng ch&# là &#o giác hay &#o t&#ng. Khi ta phân tách m&#i th&# b&#ng khoa h&#c hay tri&#t lý, không ham mu&#n n&#v&# k&#, cu&#i cùng chúng ta không th&#y gì c&# mà ch&# là h&# không...”

(Nh&#ng H&#t Ng&#c Trí Tu&# Ph&#t Giáo – Gems of Buddhist Wisdom – Buddhist Missionary Society, Malaysia, 1983, 1996 – Thích Tâm Quang d&#ch)

K&#t lu&#n

Nghĩ cho cùng cái chết ch&# là m&#t giai đ&#n c&#a cái s&#ng. Có chết đi thì m&#i có đ&#c m&#t cái s&#ng m&#i khác ti&#p n&#i theo đ&#c.

V&#y hãy trân quý cu&#c s&#ng ngày hôm nay. Không nên đ&# tâm tr&#ng s&# chết tr&# thành m&#t n&#i ám &#nh th&#ng xuyên làm ô nhi&#m cu&#c s&#ng c&#a chúng ta.

Hãy quên s&# chết đi đ&# mà s&#ng. Ch&#ng nào chết thì chết.

Chết thì đ&#, là vi&#c đ&#ng nhiên r&#i.

S&#ng sao cho đáng s&#ng m&#i là vi&#c khó.

Đ&#i là vô th&#ng!

Que sera sera!